

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Renáty Lukešové a soudců JUDr. Filipa Havrdy a Mgr. Kláry Hrobské ve věci **žalobkyně** ■■■■■, narozené ■■■■■, bytem ■■■■■, ■■■■■, zastoupené JUDr. Jindřichem Pelouchem, advokátem se sídlem Seidlovo nám. 30, 266 01 Beroun, proti **žalovanému** ■■■■■, narozenému ■■■■■, bytem ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■, zastoupenému Mgr. Martinem Šnajdrem, advokátem se sídlem Sedláčkova 26a, 301 00 Plzeň, o **zaplacení** ■■■■■,- Kč s **příslušenstvím**, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Berouně ze dne 11. 1. 2017, č. j. 113C 21/2011-296,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadených výrocích II., III., IV. a V. potvrzuje.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit České republice náhradu nákladů odvolacího řízení ■■■■■,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Okresního soudu v Berouně.**

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Berouně rozsudkem ze dne 11. 1. 2017, č. j. 113C 21/2011-296 výrokem I. zastavil řízení co do částky ■■■■■,- Kč s příslušenstvím. Výrokem II. byla

žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobkyni ██████, - Kč s úrokem z prodlení z částky ██████, - Kč za dobu od 1. 5. 2010 do zaplacení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 7 % bodů s tím, že v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, je výše úroku z prodlení závislá na výši repositazby stanovené Českou národní bankou platnou pro první den příslušného kalendářního pololetí, vše do tří dnů od právní moci rozsudku. Výrokem III. žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení. Výrokem IV. ve vztahu mezi žalobkyní a Českou republikou nebylo České republice právo na náhradu nákladů přiznáno. Výrokem V. byla žalovanému uložena povinnost nahradit České republice na účet Okresního soudu v Berouně náklady řízení ██████ Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Soud prvního stupně po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žalovaný nesplnil povinnost vyplývající pro něho ze smlouvy o smlouvě budoucí uzavřené mezi účastníky dne 15. 2. 2010, neboť se žalobkyní neuzavřel smlouvu kupní smlouvou o smlouvě budoucí předvídanou. Dnem neuzavření smlouvy kupní 15. 4. 2010 tak žalobkyni vznikla škoda a zároveň jí vzniklo i právo na zaplacení smluvní pokuty.

Proti shora uvedenému rozsudku podal včas odvolání žalovaný, který namítal, že tvrzení žalobkyně o podpisu smlouvy o smlouvě budoucí dne 15. 4. 2010 zůstalo pouze v rovině tvrzení, neboť její podpis na smlouvě není úředně ověřen a mohl být připojen kdykoliv před předložením listiny soudu. Tvrzení žalobkyně, že žalovaný odmítl kupní smlouvu podepsat, tak nebylo prokázáno. Žalobkyně ani neprokazovala, že by kupní smlouvu ve stanovené době předložila k podpisu žalovanému. Dle žalovaného bylo dokazováním zjištěno, že jedinou příčinou neuzavření smlouvy kupní mezi účastníky byla skutečnost, že žalobkyně nebyla schopna uhradit kupní cenu, neboť bylo nemožné, aby jí byl poskytnut úvěr. Žalovaný musel prodat byt za nižší cenu, než očekával a vznikla mu tak nemalá finanční újma. Dle žalovaného k uzavření smlouvy o smlouvě budoucí mezi účastníky nedošlo, neboť žalobkyně musela již ve chvíli podpisu této smlouvy vědět, že s ohledem na svoji finanční situaci zřejmě prostředky na uhrazení kupní ceny nezíská. Podpisem kupní smlouvy dle žalovaného žalobkyně sledovala pouze účelové prodloužení doby užívání bytu ve vlastnictví žalovaného. Žalovaný závěr soudu o tom, že mu musela být finanční situace žalobkyně známa, považuje za nedoložený a nepravdivý. V době podpisu smlouvy o smlouvě budoucí žalovaný se žalobkyní nežil, nebyl s ní v žádném kontaktu, mimo záležitosti týkající se užívání jeho bytu žalobkyní. Dle žalovaného tak bylo zřejmé, že v době předpokládaného podpisu kupní smlouvy muselo být oběma stranám jasné, že nemůže být plněno, a nastaly tak následky předjímané § 50a odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku platného do 31. 12. 2013, dále jen „obč. zák.“. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, sp. zn. 33Cdo 1880/2008. Žalovaný smlouvu o smlouvě budoucí podepsal z důvodu očekávaného finančního plnění a dle žalovaného insolventnost žalobkyně vyšla najevo v době, kdy měla být kupní smlouva podepsána. Žalobkyně dle žalovaného neprokázala, že mohla dostát svému závazku uhradit kupní cenu a ani jí nemohla reálná škoda vzniknout, neboť by nemohla prodat byt jinému, když jej sama nemohla koupit.

Žalobkyně ve svém vyjádření k odvolání žalovaného uvedla, že na kupní smlouvě ze dne 15. 4. 2010 je podpis žalobkyně úředně ověřen, a to pracovníci JUDr. Svatopluka Procházky, notáře v Praze, paní ██████ pod č. 1456/2010. Kupní cenu předmětného bytu uvedenou v kupní smlouvě uzavřené mezi žalovaným a panem ██████ ve výši ██████, - Kč považuje žalobkyně za nereálnou, předmětný byt bylo možno v dané době obratem prodat za cenu podstatně vyšší, neboť reálná cena bytu činila částku vyšší o více než 100 %, než byla cena deklarovaná v této kupní smlouvě. Tvrzení žalovaného, že bylo v jeho

zájmu kupní smlouvu se žalobkyní uzavřít co nejdříve, neboť kupoval jinou nemovitost, nebylo žalovaným doloženo. Žalovaný neprokázal, že by v průběhu doby od 15. 2. 2010 do 15. 4. 2010 projevil jakoukoli snahu o uzavření kupní smlouvy, a současně ani neprokázal, že by to byla žalobkyně, která by uzavření smlouvy odmítala či odmítala poskytnout potřebnou součinnost. Naopak to byl žalovaný, kdo neprojevila o uzavření kupní smlouvy žádný zájem a do budoucna uzavření kupní smlouvy zmařil, když předmětný byt převedl na jinou osobu. Žalobkyně zdůraznila, že pokud by nebyl její osobě úvěr na koupi bytu bankou poskytnut, mohla finanční prostředky na koupi bytu získat za pomoci své rodiny, zejména svých dcer. Žalovanému byla finanční situace žalobkyně dlouhodobě dobře známa, neboť spolu v minulosti žili ve společné domácnosti, a navíc k převodu předmětného bytu z žalobkyně na žalovaného již v minulosti došlo právě z důvodu špatné ekonomické situace žalobkyně v důsledku jejího onemocnění. Žalobkyně dále poukázala na znění kupní smlouvy v čl. 3, kdy oba účastníci pamatovali na možnost nezaplacení kupní ceny žalobkyní a ujednali si právo žalovaného odstoupit od kupní smlouvy pro případ neuhrazení kupní ceny do 30 dnů a dále možnost žalovaného žádat po žalobkyni uhrazení smluvní pokuty ve výši ██████,- Kč. Žalovaný tedy zcela zřejmě s možností, že by nedošlo k úhradě kupní ceny do 30 dnů od podpisu kupní smlouvy, počítal a byl na tuto variantu právně připraven. Pokud měl žalovaný pochybnosti o solventnosti žalované, mohl po ní žádat doložení finančních zdrojů, ze kterých kupní cenu za předmětný byt uhradí. Dle žalobkyně nepřichází v úvahu aplikace ustanovení § 50a odst. 3 obč. zák., neboť okolnosti, za kterých účastníci smlouvu o smlouvě budoucí kupní dne 15. 2. 2010 uzavřeli, se do dne 15. 4. 2010 žádným způsobem nezměnily. Žalovaný nijak neprokázal a ani netvrdil, že by v období od 15. 2. 2010 zjišťoval, zda bude žalobkyni poskytnut úvěr na koupi bytu. Dle žalobkyně se nelze zabývat námitkou žalovaného, že žalobkyni nemohla vzniknout škoda, neboť byt nemohla koupit. Žalobkyně měla po celou dobu od uzavření smlouvy o smlouvě budoucí kupní opravdový zájem kupní smlouvu ve stanovené lhůtě, případně i později, uzavřít, a k uzavření této kupní smlouvy nedošlo výlučně proto, že žalovaný odmítl svůj závazek splnit. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil a přiznal jí náhradu nákladů odvolacího řízení.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno včas a osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 212 a § 212a zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve znění platném a účinném ke dni rozhodnutí, dále jen „o.s.ř.“ a neshledal odvolání žalovaného důvodným. Odvolací soud pro úplnost konstatuje, že v řízení postupoval dle ustanovení čl. IV., bod 2) přechodných ustanovení zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění o.s.ř. podle o.s.ř. ve znění účinném do 31. 12. 2013, neboť řízení bylo zahájeno před nabytím účinnosti zákona č. 293/2013 Sb., k němuž došlo dne 1. 1. 2014.

Výrok I. rozsudku, kterým bylo řízení zastaveno co do částky ██████,-Kč s příslušenstvím, nebyl odvoláním žalovaného napaden, proto nebyl odvolacím soudem přezkoumáván a samostatně tak nabyl právní moci (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).

Pro úplnost odvolací soud shrnuje dosavadní průběh řízení. Soud prvního stupně nejprve rozhodl rozsudkem ze dne 27. 5. 2013, č. j. 113C 21/2011-156 tak, že žalobu zamítl a žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Praze usnesením ze dne 5. 3. 2014, č. j. 25Co 481/2013-181 změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že jej zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení se závazným právním

názorem, že žalovaný neuzavřením kupní smlouvy se žalobkyní porušil svoji smluvní povinnost a v příčinné souvislosti s porušením této povinnosti žalovaným vznikla žalobkyni škoda. Je tak dána odpovědnost žalovaného za škodu vzniklou žalobkyni. Žalovaný se proti shora citovaným rozsudkům dovolal a Nejvyšší soud České republiky usnesením ze dne 28. 4. 2015, č. j. 25Cdo 4087/2014-222 dovolání žalovaného odmítl a závěr odvolacího soudu shledal správným.

Žalobkyně následně vzala žalobu zpět co do částky ██████,- Kč s přihlédnutím k závěrům znaleckého posudku. Žalovaný se zpětvzetím žaloby souhlasil a soud prvního stupně řízení co do částky ██████,-Kč řízení zastavil.

Soud prvního stupně vycházel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, že žalobkyně byla od roku 2004 vlastníkem bytové jednotky č. ██████ v bytovém domě č. p. ██████ na parcele st. č. ██████ spolu se spoluvlastnickým podílem ██████ na společných částech budovy č.p. ██████ a na st. p.č. ██████ –zast.plocha a nádvoří o výměře 272 m², zapsaného na LV č. ██████ a ██████ pro obec ██████, k. ú. ██████, zapsaného u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Beroun (dále jen „předmětná bytová jednotka“ či „předmětný byt“). Žalobkyně nákup předmětné bytové jednotky částečně financovala poskytnutým úvěrem od stavební spořitelny a částečně z hotových prostředků získaných prodejem bytu v ██████. Žalobkyně se dostala v pozdější době do problémů se splácením úvěru stavební spořitelně, a žalovaný jí pomohl situaci vyřešit tak, že sám čerpal hypoteční úvěr, ze kterého byla pohledávka stavební spořitelny vůči žalobkyni plně uhrazena. Zároveň účastníci uzavřeli kupní smlouvu, na základě které se žalovaný stal vlastníkem předmětné bytové jednotky. Kupní cenu žalovaný uhradil žalobkyni částečně splácením shora uvedeného hypotečního úvěru a částečně platbou v hotovosti ve výši ██████,- Kč. Žalobkyně předmětnou bytovou jednotku po celou dobu od roku 2004 užívala. Účastníci uzavřeli dne 15. 2. 2010 smlouvu o smlouvě budoucí kupní, kterou se zavázali ve lhůtě dvou měsíců od podpisu smlouvy uzavřít smlouvu kupní, jejíž text byl vtělen do smlouvy budoucí, a jejímž předmětem byla předmětná bytová jednotka. Kupní cena za prodej předmětné bytové jednotky byla mezi účastníky řízení dohodnuta ██████,- Kč. V čl. II. bod 2) si strany sjednaly, že pokud závazek uzavřít kupní smlouvu do sjednaného termínu nebude řádně a včas splněn, strana, která to zavíní, uhradí vzniklou škodu druhé smluvní straně spolu se smluvní pokutou ██████,- Kč. Kupní smlouva ve lhůtě do 15. 4. 2010 mezi účastníky uzavřena nebyla, kupní smlouvu dne 15. 4. 2010 podepsala pouze žalobkyně. Žalobkyně nezískala úvěr na kupní cenu bytu ve výši ██████- Kč z důvodu špatné ekonomické situace, ale byla připravena peněžní prostředky na koupi čerpat za pomoci rodiny. Dcera žalobkyně Karolína Snášelová již měla úvěr zajištěn, ale nakonec jej nečerpala, neboť žalovaný odmítl kupní smlouvu s žalobkyní uzavřít. V čl. IV. bod 4.2 si účastníci sjednali, že pokud nebude termín uhrazení druhé části kupní ceny vinou strany kupující dodržen, je strana prodávající oprávněna od smlouvy odstoupit, a požadovat po straně kupující zaplacení smluvní pokuty ve výši ██████,- Kč se splatností pět pracovních dnů, čímž není dotčeno právo na náhradu škody. V čl. III. bod 3) smlouvy o smlouvě budoucí kupní se žalovaný zavázal, že nebude po podpisu této smlouvy ohledně předmětu převodu uzavírat jakékoli smlouvy, jimiž by předmět převodu zcizoval, zatěžoval nebo omezoval jeho užívání, prováděl jakékoli stavební úpravy bez souhlasu žalobkyně, a dále, že neučiní nic, čím by zhoršil stav předmětu převodu. V čl. IV. bod 1) smlouvy o smlouvě budoucí kupní strany deklarovaly vědomost o skutečnosti, že pokud nedojde k uzavření kupní smlouvy dle smlouvy o smlouvě budoucí kupní, může být vůle stran nahrazena soudním rozhodnutím při uplatnění tohoto nároku do jednoho roku, tedy do 15. 4. 2011. Žalovaný uzavřel na prodej předmětné bytové jednotky

kupní smlouvu s [REDAKCE], r. č. [REDAKCE] s právními účinky vkladu ke dni 11. 10. 2010.

Skutkový stav zjištěný soudem prvního stupně považuje odvolací soud za dostatečný pro rozhodnutí ve věci.

Odvolací soud věc posuzoval shodně jako soud prvního stupně obč. zák., v souladu s přechodným ustanovením § 3079 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku, dále jen „o.z.“, dle kterého se právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, posuzuje podle dosavadních právních předpisů. V tomto případě tedy došlo k události, na základě které se žalobkyně domáhá náhrady škody před 1. 1. 2014.

Podle § 50a obč. zák. se účastníci mohou písemně zavázat, že do dohodnuté doby uzavřou smlouvu, musí se však přitom dohodnout o jejích podstatných náležitostech. Nedojde-li do dohodnuté doby k uzavření smlouvy, lze se do jednoho roku domáhat u soudu, aby prohlášení vůle bylo nahrazeno soudním rozhodnutím. Právo na náhradu škody tím není dotčeno. Tento závazek zaniká, pokud okolnosti, za kterých účastníci při vzniku závazku vycházeli, se do té míry změnily, že nelze spravedlivě požadovat, aby smlouva byla uzavřena. Podle § 51 obč. zák. účastníci mohou uzavřít i takovou smlouvu, která není zvláště upravena; smlouva však nesmí odporovat obsahu nebo účelu tohoto zákona.

Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že žalobkyní uplatněné nároky nejsou promlčeny. Dle § 101 obč. zák., pokud není uvedeno v dalších ustanoveních jinak, je promlčecí doba tříletá a běží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé. Podle § 106 odst. 1 a 2 obč. zák. se právo na náhradu škody promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně o okamžiku vzniku škody, tedy se vznikem škody dne 16. 4. 2010, neboť jde o den, kdy nejpozději měla být uzavřena smluvní kupní. Žalobkyně své nároky uplatnila žalobou podanou soudu dne 2. 12. 2010, k promlčení jejích nároků tak nemohlo dojít a námitka promlčení vznesená žalovaným je tak nedůvodná.

Odvolací soud konstatuje, že žalobkyně by se mohla na základě ustanovení § 50a obč. zák. domáhat nahrazení prohlášení vůle žalovaného k uzavření smlouvy kupní u soudu. Žalovaný však předmět smlouvy o smlouvě kupní budoucí převedl na třetí osobu, došlo tak ke vzniku nemožnosti plnění, za které je odpovědný žalovaný a žalovaný tak odpovídá žalobkyni za vznik škody. Škodu v tomto případě představuje rozdíl mezi částkou, kterou měla žalobkyně za předmět koupě zaplatit a částkou skutečné ceny předmětného bytu ke dni 15. 4. 2010, když tento rozdíl představuje škodu v majetkové sféře žalobkyně, jejíž majetek se o tuto částku nerozšířil.

Podle § 420 odst. 1 obč. zák. každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Podle § 544 odst. 1 a 2 obč. zák. sjednají-li si strany pro případ porušení smluvní povinnosti smluvní pokutu, je účastník, který tuto povinnost poruší, zavázán pokutu zaplatit, i když oprávněnému účastníku porušením povinnosti nevznikne škoda. Smluvní pokutu lze sjednat jen písemně a v ujednání musí být určena výše pokuty nebo stanoven způsob jejího určení. Předpoklady vzniku občanskoprávní odpovědnosti fyzických a

právnických osob jsou porušení povinnosti, vznik škody a existence příčinné souvislosti mezi porušením povinnosti a vznikem škody, přičemž zavinění se předpokládá. Hradí se skutečná škoda a to co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Škoda se hradí v penězích (§ 442 odst. 1, 2 obč. zák.).

Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že ke spoluzavinění žalobkyně na vzniku škody nedošlo. Žalobkyně prokázala, že své povinnosti ze smlouvy o budoucí smlouvě kupní splnila, neboť předložila kupní smlouvu na koupi předmětné bytové jednotky se svým ověřeným podpisem ze dne 15. 4. 2010. Podpis žalobkyně byl ověřen notářskou kanceláří JUDr. Svatopluka Procházky, a to způsobem legalizace, tedy bylo potvrzeno, že žalobkyně listinu před pracovnící pověřenou notářem paní [REDAKCE] dne 15. 4. 2010 podepsala.

Rovněž závěr soudu prvního stupně o tom, že žalovaný neprokázal takovou změnu okolností, ze kterých účastníci při podpisu smlouvy o smlouvě budoucí kupní vycházeli, která by odůvodňovala takovou změnu poměrů, že by nemohlo býti spravedlivě po žalovaném požadováno, aby smlouvu uzavřel, považuje odvolací soud za správný. Žalovaný žalobkyni dlouhodobě znal, nějaký čas spolu žili. Bylo mu tak známo, že její finanční situace nebyla uspokojivá, minimálně již proto, že předmětný byt na žalovaného převedla právě žalobkyně z důvodu ztráty schopnosti splácet úvěr, který si vzala na koupi předmětného bytu. Nebylo prokázáno, že by se v době od 15. 2. 2010 do 15. 4. 2010 změnila poměry žalobkyně tak, že by již nebylo možno spravedlivě požadovat, aby žalovaný smlouvu o smlouvě budoucí kupní uzavřel. Provedeným dokazováním nebylo prokázáno, že by žalovaný v okamžiku uzavření smlouvy budoucí o smlouvě kupní dne 15.2.2010 mohl očekávat jinou schopnost žalobkyně zaplatit kupní cenu než dne 15. 4. 2010.

Odvolací soud neshledal důvodnou shodně jako soud prvního stupně ani další obranu žalovaného spočívající v tvrzení, že právní úkon žalobkyně spočívající v uzavření smlouvy o budoucí smlouvě kupní nebyl vážně míněn, neboť žalobkyně s ohledem na svoji ekonomickou situaci tento úkon nemohla učinit vážně a celá smlouva o smlouvě budoucí je proto neplatná. Dle odvolacího soudu je nepochybné, že žalobkyně chtěla se žalovaným kupní smlouvu týkající se předmětné bytové jednotky uzavřít proto, aby se stala jejím vlastníkem.

Dle odvolacího soudu soud prvního stupně žalobkyni správně přiznal i nárok na zaplacení smluvní pokuty ve výši [REDAKCE],- Kč, neboť účastníci si ve smlouvě o smlouvě budoucí kupní v čl. II. bod 2) stanovili, že pokud některá ze smluvních stran zaviní, že nedojde k uzavření kupní smlouvy, je povinna zaplatit druhé smluvní straně smluvní pokutu v uvedené výši. Bylo prokázáno, že žalobkyně kupní smlouvu dne 15. 4. 2010 podepsala, a naopak byl to žalovaný, kdo porušil svoji smluvní povinnost a kupní smlouvu na předmětnou bytovou jednotku se žalobkyní neuzavřel.

Odvolací soud uzavírá, že žalovaný nesplnil svůj závazek uzavřít kupní smlouvu se žalobkyní na prodej předmětného bytu, ačkoli se k tomu zavázal smlouvu o smlouvě budoucí kupní ze dne 15. 2. 2010, a porušil tak svoji smluvní povinnost. Ze strany žalovaného tak došlo k porušení jeho právní povinnosti ve smyslu ustanovení § 420 odst. 1 obč. zák. Prodejem předmětné bytové jednotky ve lhůtě, kdy mohla žalobkyně žalovat žalovaného na nahrazení projevu vůle k uzavření smlouvy kupní, žalovaný převedl předmětnou bytovou jednotku na třetí osobu a způsobil tak objektivně nemožnost plnění. V příčinné souvislosti s jednáním žalovaného tak došlo ke vzniku škody žalobkyně spočívající v ušlém zisku, kdy

majetek žalobkyně nebyl zvětšen o částku ■■■■■,- Kč, která je rozdílem skutečné ceny bytu ke dni 15. 4. 2010 a ceny bytu, kterou si účastníci ve smlouvě o smlouvě budoucí kupní dohodli. Žalobkyni vzniklo právo na zaplacení úroku z prodlení dle § 517 odst. 2 obč. zák. ve spojení s nařízením vlády č. 142/1994 Sb. Žalovaný se dostal do prodlení den následující po 15. 4. 2010, tedy 16. 4. 2010. Žalobkyně však požadovala úhradu příslušenství až od 1. 5. 2010 a soud jí proto v oprávněném nároku na náhradu příslušenství žalované částky vyhověl.

Odvolací soud s ohledem na vše shora uvedené rozsudek soudu prvního stupně jako správný dle ustanovení § 219 o.s.ř., včetně správných výroků o náhradě nákladů řízení, potvrdil.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ustanovení § 224 odst. 1 o.s.ř., ve spojení s § 151 odst. 1 a § 142 odst. 1, kdy úspěšné žalobkyni byla přiznána náhrada nákladů řízení za 2,5 úkonu právní služby ve vší po ■■■■■,- Kč dle § 7AT počítáno z částky ■■■■■,- Kč, a dále tři náhrady hotových výdajů po ■■■■■,- Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, ve spojení s ustanovením § 11 odst. 1 písm. d) vyjádření k odvolání, písm. g) účast při odvolacím jednání a s ustanovením § 11 odst. 2 písm. g) účast při jednání, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí. Žalobkyni bylo přiznáno dvakrát cestovné za cestu Beroun – Praha – Beroun, 2 x 30 km osobním automobilem Škoda Octavia, průměrná spotřeba 5,6 l/100 km, sazba základní náhrady 3,9 Kč, cena PHM 28,6 Kč/l NM. Žalobkyni byla dále přiznána ztráta času na cestě v rozsahu 8 půlhodin. Žalobkyni byla rovněž přiznána 21 % DPH ve výši ■■■■■,-Kč po zaokrouhlení, neboť právní zástupce žalobkyně prokázal, že je jejím plátcem. Celkové náklady odvolacího řízení přiznané žalobkyni ve výši ■■■■■,- Kč po zaokrouhlení byly přisouzeny v třídní lhůtě (§ 160 odst. 1 věta za středníkem o.s.ř.) a na účet České republiky, neboť žalobkyni byl právní zástupce k ochraně jejích zájmů ustanoven soudem a žalovaný je dle ustanovení § 149 odst. 2 o.s.ř. povinen náhradu nákladů ustanoveného advokáta zaplatit státu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Berouně. Dovolání je přípustné v případě, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně a nebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

V Praze 26. září 2017

JUDr. Renáta LUKEŠOVÁ v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Mandová

